

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9CoCsp/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119295742
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:6119295742.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holíč a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., IČO: 24 785 199, Československé armády 954/7, Hradec Králové, Česká republika, zastúpený: ŠMÍDA advokátní kancelář, s.r.o., IČO: 47 255 773, Ul. Svornosti 43, Bratislava, proti žalovanému: O. N., nar. X.XX.XXXX, bytom A. XXXX/XX, W., o zaplatenie 14.047,75 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 7. novembra 2019 č. k. 26Csp/157/2019-60, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 14.047,75 Eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 13.077,66 Eur od 13.8.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní. Výrokom II. žalobcovi priznal 100% náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia.

2. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 4, § 52a ods. 2, § 53 ods. 1 až 3, § 53c, § 54 ods. 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Dôvodil, že z vykonaného dokazovania mal vychádzajúc z tvrdení a listinných dôkazov predložených žalobcom za jednoznačne preukázané, že žalovaný a právny predchodca Žalobcu, spoločnosť OTP Banka Slovensko, a.s., IČO: 31 318 916, so sídlom Štúrova 5, Bratislava, 813 54 (ďalej len „OTP“ alebo „pôvodný veriteľ“ alebo „Banka“) uzatvorili dňa 28.1.2015 Zmluvu o poistenom OTP refinanc exprese č. 008/3014/15SU (ďalej len „Zmluva“). Na základe tejto Zmluvy poskytla OTP Žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 14.800,- Eur. Peňažné prostriedky boli žalovanému poskytnuté na bežný úverový účet, ktorý mal žalovaný vedený v Banke. Úver bol na refinacovanie úverov. Žalovaný sa v Zmluve zaviazal tento úver splácať v mesačných splátkach v celkovom počte 115 splátok, pričom splátka bola splatná vždy k 28. dňu v mesiaci. Prvá splátka bola splatná prvý kalendárny mesiac, nasledujúci po mesiaci v ktorom bola uzatvorená Zmluva, t.j. 28.3.2015 a posledná splátka bola splatná 116 mesiacov po uzatvorení Zmluvy, t.j. 28.9.2024. Žalovaný sa za poskytnutie úveru zaviazal uhradiť zmluvný úrok, ktorý bol dohodnutý v Zmluve samotnej, a to vo výške, ktorá je uvedená v orámovanej časti Zmluvy, t.j. 11,02% p.a. a zároveň jednorazový poplatok za spracovanie úveru vo výške 0,- Eur, poplatok za poistenie vo výške 13,39 Eur mesačne a poplatok za vedenie účtu vo výške 0,- Eur. Ďalšie poplatky, ktoré bol žalovaný pre konkrétne prípady povinný uhradiť vyplývajú zo Zmluvy. Celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal uhradiť činila 25.720,84 Eur. Žalovaný pôvodnému veriteľovi však nehradil splátky riadne a včas, preto právny predchodca súčasného veriteľa uplatnil svoje právo vyplývajúce zo Zmluvy a dňa 1.6.2017 zaslal žalovanému výzvu k splneniu dlhu, v ktorej súčasne upozornil žalovaného ako spotrebiteľa na možnosť vyhlásiť úver za splatný. Ako vyplýva z platobnej histórie, žalovaný sa prvýkrát

dostal do omeškania so splátkou splatnou dňa 28.11.2015 a ku dňu zosplatnenia bol tak viacej ako 3 mesiace v omeškani. Vzhľadom k tomu, že aj napriek tejto výzve žalovaný úver neuhradil, právny predchodca súčasného veriteľa vyhlásil listom zo dňa 11.7.2017, ktorý bol žalovanému doručený dňa 2.8.2017, úver za predčasne splatný. Mimoriadna splatnosť úveru nastala 10. kalendárny deň odo dňa doručenia zosplatnenia, t.j. 12.8.2017. Žalovaný uhradil v danom prípade pôvodnému veriteľovi celkovo 5.126,31 Eur. Presné dátumy a výšky splátok vyplývajú z priloženej platobnej histórie. Orámovaná časť platobnej histórie v hlavičke každého listu sa vzťahuje len na istinu úveru, a teda v celkovej dlžnej čiastke nie sú zohľadnené dlžné úroky a poplatky. Pôvodný veriteľ, spoločnosť OTP, poskytla Žalovanému úver na obdobie 115 mesiacov, pričom prvá splátka bola splatná prvý kalendárny mesiac, nasledujúci po mesiaci v ktorom bola uzatvorená Zmluva, t.j. 28.3.2015 a posledná splátka bola splatná 116 mesiacov po uzatvorení zmluvy, t.j. 28.9.2024. Vyhlásením úveru za predčasne splatný, tak splatnosť úveru nastala dňa 12.8.2017. Žalovaný bol teda ku dňu zosplatnenia úveru, t.j. ku dňu 12.8.2017 povinný uhradiť právnenému predchodcovi súčasného veriteľa celkovo 14.047,75 Eur. Uvedená suma pozostávala z istiny úveru vo výške 13.077,66 Eur, riadneho úroku napočítaného ku dňu zosplatnenia vo výške 865,55 Eur, úrokov z omeškania napočítaných ku dňu zosplatnenia vo výške 3,46 Eur a poplatkov splatných ku dňu zosplatnenia vo výške 101,08 Eur. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 4.12.2018, došlo s účinnosťou ku dňu 5.12.2018 k postúpeniu pohľadávky zo zmluvy o úvere z právneho predchodcu súčasného veriteľa, spoločnosti OTP, na Žalobcu. Žalovanému bola zmena v osobe veriteľa oznámená listom zo dňa 6.12.2018. Hodnota postúpenej pohľadávky činila ku dňu postúpenia pohľadávky celkovo 16.685,36 Eur. Právny predchodca žalobcu napočítal ku dňu postúpeniu zmluvný úrok na 3.312,99 Eur, zákonný úrok z omeškania 179,19 Eur a poplatky na 115,52 Eur. Žalobca sa v prospech žalovaného ako spotrebiteľa rozhodol uplatňovať zmluvný úrok a poplatky len vo výške, ktorá vyplýva zo samotného zosplatnenia úveru, t.j. zmluvný úrok len vo výške 865,55 Eur a poplatky vo výške 101,08 Eur, pričom zákonný úrok z omeškania žalobca požaduje v kapitalizovanej výške, ktorá vyplýva zo zosplatnenia a ktorý bol napočítaný od prvého dňa omeškania do zosplatnenia vo výške 3,46 Eur a ďalej požaduje zákonný úrok z omeškania vo výške 5% p.a. odo dňa nasledujúceho po dni zosplatnenia do zaplatenia. Žalovaný súčasnému veriteľovi doposiaľ neuhradil svoj záväzok ani len z časti. Posledná výzva žalobcu na zaplatenie pred podaním žaloby odoslaná Žalovanému je zo dňa 2.5.2019. Po dôkladnom posúdení nároku vyplývajúcom z titulu Zmluvy sa žalobca rozhodol uplatniť si svoj nárok iba v časti istiny, zmluvného úroku splatného ku dňu vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, poplatkov splatných ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, úroku z omeškania vo výške vyplývajúcej zo zosplatnenia úveru v kapitalizovanej výške a úrok z omeškania, od prvého dňa nasledujúceho po dni zosplatnenia z dlžnej istiny vo výške 13.077,66 Eur, v zákonnej sadzbe platnej v prospech spotrebiteľa ku dňu podania žaloby, t.j. v sadzbe 5% p.a. do zaplatenia. Žalobca tak uplatnil dlžnú istinu vo výške 13.077,66 Eur, zmluvný úrok splatný ku dňu vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru vo výške 865,55 Eur, poplatky splatné ku dňu vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru 101,08 Eur, úroky z omeškania od prvého dňa omeškania do zosplatnenia v kapitalizovanej výške 3,46 Eur, úrok z omeškania vo výške 5% z istiny 13.077,66 Eur od prvého dňa nasledujúceho po dni zosplatnenia úveru, t.j. od 13.8.2017 do zaplatenia.

3. Je nepochybné, že predmetný záväzkový vzťah je vzhľadom na povahu zmluvných strán vzťahom spotrebiteľským, na úpravu ktorých práv a povinností je nutné aplikovať ust. § 52 a nasl. OZ v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu, t.j. k 28.1.2015. Súd konštatuje, že žalovaným v konaní prezentovaná procesná obrana nie je relevantnou, nakoľko súd po oboznámení sa nielen so zmluvou, ale aj s ostatnými súvisiacimi listinnými dôkaznými prostriedkami dospel k záveru, že zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, pričom zároveň ako zmluva podliehajúca režimu zákona o spotrebiteľských úveroch obsahuje všetky podstatné náležitosti. Právny predchodca žalobcu OTP Banka Slovensko a.s. vykonala nasledovné úkony: 1) vyzvala písomnosťou "Posledná výzva pred zosplatnením" zo dňa 1.6.2017 a doručenu dňa 5.6.2017 (doručenka) svojho klienta v omeškani k splneniu si povinnosti; 2) oznámila písomnosťou "Vyhlásenie úveru za predčasne splatný" zo dňa 11.7.2017 neprevzatého v odbernej lehote a vrátený odosielateľovi dňa 2.8.2017, čiže úver zosplatnil ešte pôvodný veriteľ a nie Žalobca; 3) na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 4.12.2018 bola predmetná pohľadávka postúpená na nového veriteľa v zmysle platných právnych predpisov; 4) následne, bolo Oznamenie o postúpení pohľadávky zo dňa 20.12.2018 zaslané na známu adresu klienta, ktoré bolo podľa doručky prevzaté dňa 30.12.2018. Žalobca však svoje pochybnosti uvedené vo vyjadrení nepodložila žiadnym dôkazom, preto s poukazom na § 205 CSP k uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/240/2010 zo dňa 27.10.2010, podľa ktorého "Dokladom o doručení písomnosti súdu je tzv. doručka, ktorá má povahu verejnej listiny v zmysle § 134 O.s.p. Súd vychádza z údajov na doručke, ktoré zachytávajú postup pri doručení a kým nie je preukázaný opak, súd považuje údaje

na doručení za pravdivé. Ustanovenie § 45 ods. 2 O.s.p. upravuje vyvrátiteľnú právnu domnienku o pravdivosti doručení. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu dostatočne preukázal. Žalovaný nárok je založený na oprávnenom nároku veriteľa dožadovať sa vrátenia poskytnutej veci s oprávneným predpokladaným prírastkom od povinného, t.j. v tomto prípade peňažného plnenia. Okrem iného, právny poriadok predpokladá aj dobromyseľnosť pri snahe získať, resp. zväčšiť svoj majetok, avšak v tomto prípade je reálna situácia taká, kde Žalovaný nevrátil ani len istinu, t.j. požičanú vec, nielen ešte príslušenstvo, pričom vrátiť (akúkoľvek) vec vlastníčkovi je základným princípom na úrovni elementárnej spravodlivosti. Vzhľadom na uvedené súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel, t.j. nielen v časti istiny, ale aj v časti úroku z omeškania tak, ako je opísané vyššie. Vzhľadom na plný procesný úspech žalobcu súd rozhodol o náhrade trov konania podľa ust. § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolateľ namietal nesprávne skutkové zistenia, nesprávne právne posúdenie veci, ako aj odňatie možnosti konať pred súdom, keď žalovaný nebol predvolaný na súdne pojednávanie. Namietal tiež nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, žaloba mala byť preto zamietnutá. Podporne poukázal na viaceré súdne rozhodnutia, ako aj na nedostatky pôvodnej úverovej zmluvy zo dňa 28.1.2015, ktorá neobsahovala rozlíšenie splátok na istinu, úroky a iné poplatky, zmluva je preto bezúročná a bez poplatkov, podľa žalovaného obsahuje tiež neprijateľné podmienky. Žalovaný mal záujem splácať úver pôvodnému veriteľovi a nie žalobcovi, s ktorým nemá žiaden vzťah. Podporne poukázal na rozsudok Okresného súdu Košice I. sp.zn. 34Csp/140/2017, ktorý zamietol obdobnú žalobu žalobcu, vychádzajúc z nedostatku písomného oznámenia postúpenia pohľadávky a nepredloženia zmluvy o postúpení pohľadávky spolu s prílohou obsahujúcou postúpenú pohľadávku, ako aj z dôvodu príliš všeobecného a neurčitého vymedzenia skutkového deja. Odvolateľ tiež namietal, že žalobca ako inkasná spoločnosť nemá právo zosplatniť úver. Podľa odvolateľa súd nevykonal dôkazy pre spravodlivé rozhodnutie vo veci, súd nezistil existenciu, či tu právo je, súd neurčil, či je zmluva platná, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, či obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, či pri jej uzavretí boli použité nekalé obchodné praktiky, súd ju nepreskúmal ex offa v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS. Žalovaný označil ako nekalé obchodné praktiky to, že žalobca neinformoval spotrebiteľa o dôsledkoch vyplývajúcich z jednotlivých ustanovení zmluvy a použil predtlačенú štandardizovanú zmluvu. Odvolateľ poukázal na povinnosť banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách písomne vyzvať dlžníka na zaplatenie dlhu a poskytnúť mu lehotu 90 dní na zaplatenie. V danom prípade žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu a súd mal preto jeho žalobu zamietnuť.

5. Žalobca odvolanie nepodal, k odvolaniu žalovaného sa vyjadril písomne, navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania. Žalobca považuje podané odvolanie za bezpredmetné, nakoľko predložené názory žalovanej strany považuje za motivované snahou akokoľvek spochybníť ustanovenia zmluvy o úvere bez relevantného odôvodnenia s cieľom vyhnúť sa vráteniu poskytnutých finančných prostriedkov. Má za to, že skutočnosti, ktoré Žalovaná uvádza vo svojom odpore nie sú relevantne odôvodnené, a tak nie sú spôsobilé spochybníť platnosť uzatvorenej zmluvy. Z obsahu odvolania takisto nevyplýva žiadna skutočná procesná obrana, ktorá by mohla spochybníť uplatnený nárok, preto nie sú ani spôsobilé vyvolať revíziu, resp. zrušenie prvostupňového rozsudku. Spoločnosť KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., je držiteľom povolenia Národnej banky Slovenska č. 100-000-009-785 na poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov. K napadnutej absencii rozpisu splátok na úroky a istinu, ako aj k amortizačnej tabuľke sa vyjadruje Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozhodnutí vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia zo dňa 9. novembra 2016, ako aj Národná banka Slovenska vo svojom vyjadrení zo dňa 18. apríla 2017. K vyššie uvedenému sa SD EU vyjadril v zmysle, že, „... článok 10 ods. 2 písm. h) smernice stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet, frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“. Z článku 10 ods. 2 písm. i) a článku 10 ods. 3 uvedenej smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy poskytnúť mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Vzhľadom na jasné znenie týchto ustanovení je potrebné konštatovať, že smernica 2008/48 nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 52-54 rozsudku). Pokiaľ ide o možnosť členských štátov stanoviť takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave, je dôležité zdôrazniť, že pokiaľ sa jedná o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice 2008/48, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje. Následne rovnaký postoj zaujal aj Najvyšší súd

SR vo svojich rozhodnutiach pod sp. zn. 3Cdo/146/2017, sp. zn. 4Cdo/65/2018 zo dňa 26.9.2018. V konečnom dôsledku, nielen Najvyšší súd SR v dvoch rozhodnutiach dvoch rôznych senátov, ale aj sám zákonodarca uznal argumentáciu Európskeho súdneho dvora a v dôsledku toho novelizoval predmetné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. i) zák. č. 129/2010 Z.z. v zmysle záverov NS SR čím výrazne posunul interpretačné náhľady k zmyslu samotnej normy ako aj zámeru zákonodarcu, čo konkrétne týmto ustanovením zamýšľal upraviť.

6. K námietke spochybnenia aktívnej vecnej legitímácie Žalobcu uviedol, že postúpenie pohľadávky považuje za platné, tak postupca ako aj postupník dodržali všetky zákonné podmienky k postúpeniu predmetnej pohľadávky; predmetná pohľadávka bola zosplatnená už postupcom. V prípade spotrebiteľského práva sa predpokladá ochrana spotrebiteľa pred vopred zakázanými praktikami. Teda v zmysle testu proporcionality je na mieste otázka, či aplikácia právnej normy v konkrétnom prípade podľa "predstáv" spotrebiteľa je ešte naozaj ochranou spotrebiteľa v miere nevyhnutnej pre rovnováhu uplatňovaných práv, alebo či už "ochrana" nie je za hranicou účelu právnej normy. Žalovaný nárok je pritom založený na oprávnenom nároku veriteľa dožadovať sa vrátenia poskytnutej veci od povinného, t.j. v tomto prípade poskytnutého peňažného plnenia s dohodnutým a predpokladaným príslušenstvom. Okrem iného, právny poriadok predpokladá aj dobromyseľnosť pri snahe získať, resp. zväčšiť, svoj majetok, avšak v tomto prípade je reálna situácia taká, kde Žalovaná nevrátila ani len istinu, t.j. požičanú vec, pričom vrátiť akúkoľvek vec vlastníkovi je základným princípom na úrovni elementárnej spravodlivosti. O kvalitatívne odlišnú situáciu by išlo v prípade, ak by dlžníčka najskôr vrátila istinu riadne a včas a až následne by viedla spor/rokovanie o prijateľnú mieru alebo zákonnosť jednotlivých súčastí príslušenstva. Vrátenie dlžnej sumy minimálne v rozsahu poskytnutej istiny s príslušenstvom považujeme za vyjadrenie predpokladu nevyhnutnej dôvery v rámci súčasných spoločensko-ekonomických vzťahov.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozhodnutiu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné, v dôsledku čoho je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne nesprávne s použitím § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušiť a vrátiť mu na ďalšie konanie.

8. Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle konštantnej súdnej judikatúry rozumie taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok) priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 102/04, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/102/2001 a 5Cdo/93/2000). Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva.

9. Spravodlivým prejednaním veci je súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

10. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 148/2011, ktorý konštatuje, že podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť

v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. V čase vydania rozsudku súdu prvej inštancie účinný CSP stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup súdu pri konaní a rozhodovaní. Účastníci by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 189/2010 z 24. mája 2011, č. k. 7 Cdo 42/2010 zo 17. októbra 2011). Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných práv. Procesný postoj strany zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jej návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 85/2015-17 z 12. februára 2015).

12. Podľa čl. 48 ods. 2 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

13. Podľa § 177 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie.

14. Podľa § 177 ods. 2 Civilného sporového poriadku pojednávanie nie je potrebné nariadovať, ak a) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2 000 eur, b) strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia alebo c) to ustanovuje tento zákon.

15. Podľa § 180 Civilného sporového poriadku po vyvolaní veci súd zistí, či sa dostavili osoby, ktoré boli na pojednávanie predvolané. Ak sa tieto osoby nedostavili, súd rozhodne, či sa pojednávanie bude konať v ich neprítomnosti, a otvorí pojednávanie.

16. Podľa § 183 ods. 1 Civilného sporového poriadku pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

17. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie na 7.11.2019, v spise sa však nenachádza doklad o tom, že predvolanie na pojednávanie bolo žalovanému doručené. Odvolací súd vyzval súd prvej inštancie na nápravu tohto nedostatku, podľa vyjadrenia súdu prvej inštancie (č.l. 138) predvolanie na pojednávanie bolo žalovanému zasielané poštou, doručienka súdu nebola vrátená, v ESS sa nenachádza potvrdenie o doručení predvolania na pojednávanie. Žalovaný v odvolaní namietal, že nebol predvolaný na súdne pojednávanie. Táto jeho obrana by bola nedôvodná, ak by sa v spise nachádzal doklad preukazujúci doručenie predvolania na pojednávanie. V prejednávanom spore súd prvej inštancie nepostupoval riadne, keď uskutočnil pojednávanie dňa 7.11.2019 v neprítomnosti žalovaného a pritom nemal preukázané doručenie predvolania na pojednávanie.

18. Z dôvodu, že súd prvej inštancie vyššie opísaným nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom pre jeho povahu a intenzitu, odvolaciemu súdu nezostala iná možnosť, ako rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a § 391 ods. 1 CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k zrušeniu rozhodnutia v napadnutej časti, sa odvolací súd ďalšími námietkami uvedenými v odvolaní ani vecnou správnosťou rozhodnutia meritórne nezaoberal.

19. Z hľadiska ďalšieho postupu súdu prvej inštancie však považuje odvolací súd za vhodné vyjadriť sa k niektorým otázkam prejednávaného sporu. Odvolateľ nedôvodne namieta nedostatok obsahovej náležitosti pôvodnej úverovej zmluvy zo dňa 28.1.2015, ktorá neobsahovala rozlíšenie splátok na istinu, úroky a iné poplatky, zmluva je preto podľa odvolateľa bezúročná a bez poplatkov. Táto právna otázka už bola opakovane posudzovaná v rozhodovaní Najvyššieho súdu SR, ktorý dospel k nasledovným záverom.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 uvádza: „Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. V predmetnom konaní nebolo sporné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má všeobecné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka. Sporným nebolo ani to, že vymedzuje tiež celkovú výšku úroku, výšku mesačnej anuitnej splátky, počet splátok a termíny splátok. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) (písm. l) od 1.4.2015 do 30.4.2018) zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky.“

21. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje tiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k danej otázke, a to uznesenie sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.4.2018. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v tomto rozhodnutí tiež venoval výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) (písm. l) od 1.4.2015 do 30.4.2018) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je zrejma možnosť a tým aj nutnosť eurokonformného výkladu daného ustanovenia s poukazom na článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.4.2018 vyplýva: „Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, istinu, úverový úrok a iné platby“. Obdobne rozhodol Najvyšší súd aj vo veciach sp. zn. 3Cdo/56/2018 z 17.4.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 z 23.4.2018.

22. Odvolateľ rovnako nedôvodne namieta, že pôvodný veriteľ nepostupoval v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, keď namietal, že k zosplatneniu úveru došlo zo strany žalobcu, poukazoval tiež na absenciu písomnej výzvy pred postúpením pohľadávky a iné nedostatky.

23. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie pritom jednoznačne vyplynulo, že právny predchodca žalobcu OTP Banka Slovensko a.s. vykonala nasledovné úkony: 1) vyzvala písomnosťou "Posledná výzva pred zosplatnením" zo dňa 1.6.2017 a doručenou dňa 5.6.2017 (doručenka) svojho klienta v omeškaní k splneniu si povinnosti; 2) oznámila písomnosťou "Vyhlásenie úveru za predčasne splatný" zo dňa 11.7.2017 neprevzatého v odbernej lehote a vrátený odosielateľovi dňa 2.8.2017, čiže úver zosplatnil ešte pôvodný veriteľ a nie Žalobca; 3) na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 4.12.2018 bola predmetná pohľadávka postúpená na nového veriteľa; 4) následne bolo Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 20.12.2018 zaslané na známu adresu klienta, ktoré bolo podľa doručky prevzaté dňa 30.12.2018. Bolo teda preukázané, že žalovaný bol pôvodným veriteľom písomne vyzvaný na zaplatenie dlhu, až potom bol pôvodným veriteľom dlh zosplatnený a až následne pôvodný veriteľ postúpil pohľadávku na žalobcu, pričom toto postúpenie bolo žalovanému písomne oznámené. Z doposiaľ vykonaného dokazovania teda nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by spochybňovali platnosť postúpenia pohľadávky.

24. Súd prvej inštancie však svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, keď v odôvodnení rozsudku absentujú ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a § 526 a nasl. OZ, ako aj komplexné vysporiadanie sa s argumentáciou žalovaného, ktorý namietal platnosť postúpenia pohľadávky na žalobcu. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil aj v časti úroku z omeškania.

25. Povinnosťou súdu prvej inštancie tiež bude skúmať, či právny predchodca žalobcu pri poskytovaní úveru žalovanej postupoval s odbornou starostlivosťou tak, ako mu to ukladá zákon.

26. Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ (účinný v čase uzavretia zmluvy) veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

27. Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ (účinný v čase uzavretia zmluvy) ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

28. Podľa čl. 8 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

29. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27.3.2014, LCL Le Crédit Lyonnais proti Fesihovi Kalhanovi, C-565/12 uviedol, že najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity spotrebiteľa a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov, ktorí sa takého správania dopustia. Vzhľadom na dôležitosť tohto cieľa, ktorým je zabezpečiť účinnú ochranu spotrebiteľov pred nezodpovedným uzatváraním zmlúv o úvere, ktoré prekračujú ich finančné možnosti a mohli by viesť k ich platobnej neschopnosti, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabilala alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne

by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, body 52 a 53).

30. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Ak by pre splnenie zákonných podmienok uvedených v § 7 ods. 1 ZoSÚ „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ postačovalo len uvedenie výšky príjmov a výdavkov spotrebiteľa, bez ich náležitého preukázania a vyhodnotenia, nedošlo by k naplneniu účelu tohto ustanovenia, ktorým je predchádzanie vzniku spotrebiteľskej insolventnosti. Veriteľ je v zmysle ustanovení § 7 a § 11 ZoSÚ pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľnosti, poisťného plnenia a pod.). Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu ochorenie a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu ZoSÚ vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbučuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

31. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní rešpektovať právo strán na spravodlivý proces, riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný, opätovne vec prejednať a rozhodnúť, pričom je potrebné náležite sa vysporiadať s relevantnou právnou i skutkovou argumentáciou strán sporu a nové rozhodnutie náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 a 3 CSP odôvodniť. V odôvodnení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie dostatočným spôsobom informovať sporové strany o skutkových zisteniach a právnych záveroch, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol. Ak súd prvej inštancie dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami z hľadiska základu pre toto rozhodnutie, bude rozhodnutie súdu považované za arbitrárne a teda rozporné s čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (sp. zn. I. ÚS 265/05). Jednou z požiadaviek čl. 6 Dohovoru o ľudských právach je, aby sa súdy zaoberali aj najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami, ako i uviedli dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva *Vetrenko v. Moldavsko* z 18. mája 2010). Odvolací súd upriamuje pozornosť súdu prvej inštancie okrem vyššie uvedených procesných pochybení, ktorých sa má vyvarovať, aj na spotrebiteľský charakter prejednávaneho sporu a preskúmanie uplatneného nároku aj z hľadiska noriem spotrebiteľského práva.

32. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

33. Senát odvolacieho súdu toto uznesenie prijal pomerom hlasov 3 : 0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších zmien a doplnení; § 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP).